

λαμπρόν τοῦτον βίον, πάντοτε περιζήτητος καὶ πάντοτε θαυμάζομενος· ἀλλ' ἡμέραν τινα μετὰ τὴν πάροδον τοῦ τρίτου ἔτους εὐρέθη οικονομικῶς καὶ ὁλοκληρίαν κατεστραμμένην. Τὸ χαρτοπαίγνιον, εἰς ὃ ἀπὸ πολλοῦ εἶχεν ἀρσιωθῆναι, ὑπῆρξεν ἡ κυριωτέρα αἰτία τῆς καταστροφῆς του, διότι δι' αὐτοῦ οἱ ἐπιτηδαιότεροι τῶν φίλων του κατόρθωσαν νὰ τῷ ἀφαιρέσωσι τὸ μέρος τῆς περιουσίας του τὸ ὅποιον δὲν εἶχε καταστραφῇ ἐτι εἰς τὰς λοιπὰς διασχεδασεῖς.

Οἱ καλοὶ τοῦ φίλου τὸν ἐκλείπτον ἐν τῷ χαρτοπαίγνιῳ, χωρὶς αὐτὸς οὐδὲ κἄν νὰ φανταζῆται τοιοῦτόν τι. Ἐπὶ τέλους ὁμοῦς ἤρχισε νὰ συλλυμάνῃ ὑποψίας περὶ τοῦτου, καὶ αἱ ὑποψίαι του ταχέως ἐγένοντο πεποθήσεις. Ἀλλ' ὅταν ἡ πεποθήσις αὕτη ἐσχηματίσθῃ, ἦτο ἀρχή, διότι οὐδὲν πλέον τῷ ἀπέμενεν ἵνα περισθῇ. Τὸ παραδοξὸν δὲ εἶνε ὅτι μεθ' ὅλην ταύτην τὴν ἄτιμον ἀπατην τῶν φίλων του, ἐξηκολούθησε τὴν πρὸς αὐτοὺς φιλίαν, καὶ τώρα μάλιστα θερμότεραν ἢ πρότερον.

Ἐπὶ τινι χρόνῳ τότε ὁ Ἀνδρέας δὲν ἐφαίνετο εἰς τὸν κόσμον οὔτε εἰς τὰς συνανταστροφὰς αὐτοῦ, πᾶντας δὲ ἠπόρουσιν διὰ τὴν αἰσθητικὴν του ἐξαγνισμὸν. Τότε εἶχον διυλοθῇ καὶ τινες φημι περὶ τῆς οικονομικῆς του καταστροφῆς, ἀλλ' αἱ φημί αὗται ἐξηφανίσθησαν ἀπὸ τῶν ἐμμετῶν τοῦ κόσμου ὅποτε μετὰ παρέλευσιν μηνῶν πινὼν ὁ Ἀνδρέας ἐνεφανίσθη πάλιν ἐν τῇ κοινωνίᾳ μεθ' ὅλης του τῆς προτέρας λαμπρότητος.

Τὶ ἔκρινεν ὁ Ἀνδρέας καθ' ὃν χρόνον εἶχε γαίνει ἀφαντος ἀπὸ τοῦ κόσμου; Κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν εὐρισκόμενος αὐτὸν ἐργαζόμενον ἀδικήτως ἐν τῇ οἰκίᾳ του, ὅχι ἐν τῇ οἰκίᾳ ἐνθα κατὰ πρῶτον εἶδομεν αὐτόν, διότι αὕτη ἀπὸ πολλοῦ ἐξαπατήθη ὑπὸ δυνειστῶν, ἀλλ' εἰς τινι ἄλλῃ μικρᾷ ἀλλὰ κορυφῇ οἰκίᾳ τῶν περιχωρῶν.

Ἀπὸ τῆς οἰκίας ταύτης δὲν ἐξῆρχοντο οἱ αὐτοὶ ὡς ἄλλοτε θόρυβοι· ἀπ' ἐναντίας ἐδατίλευε τώρα ἐν αὐτῇ πλήρης ἡσυχία· οἱ διερχόμενοι ὁμοῦς κάτωθεν ἦτο ἀδύνατον νὰ μὴ σταματήσωσι πρὸς στιγμὴν. καὶ τοῦτο, ἵνα θαυμάσωσι τὰ ἐξ' ἐνὸς τῶν παραθύρων ἰδιότροπα καὶ ὅλως πρωτοφανῆ πράγματα παρὰ τὰς ἀντικείμενα ἐποικιλλήοντο διὰ μικρῶν πολυχρόνων κωσμημάτων παριστάντων συμπλέγματα παιγνιοχάρτων ἐν μικρογραφίᾳ. Ἐτι περιεργότερον ἦτο τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ θαλάμου εἰς ὃν ἀνῆκε τὸ παράθυρον τοῦτο, διότι παρὰ τὰς ἀντικείμενα πρὸς τὰ τῶν παραθύρων ὑφάσματα ἐκάλυπτον πάντα τὰ μέρη τῶν τοίχων ἐξ' ὧν ὑπῆρχε θύρα τις ἢ παράθυρον ἐπὶ τινος δὲ γωνίας ὑπῆρχε καναπὲς ἀναπαυτικὸς ἐξ ὁμοίου καὶ αὐτὸς ὑφάσματος· μεγίστη λυγρία ἐκρέματο ἀπὸ τοῦ μέσου τῆς ὀροφῆς, καὶ τὸ εἶδος αὐτῆς ἐν ὥρᾳ νυκτὸς προσέκλιπεν ἀρθρῶν ἐπὶ εὐρείᾳ πρασίνης τραπέζης κειμένης ἐν μέσῳ τοῦ θαλάμου.

Ὅλη αὕτη ἡ ἰδιότροπος διακόσμησις ἦτο προῖον τῆς φαντασίας τοῦ Ἀνδρέου ὅστις καθ' ἐσπέραν ἐγκαθιδρυμένος πρὸ τῆς πρασίνης τραπέζης καὶ περιστοιχούμενος ὑπὸ συμπαικτῶν ἐπιλέκτων τώρα καὶ πλουσίων, ἔκοπτεν ἀκούρατος τὰ παιγνιοχάρτα καὶ συνεσώρευεν ἐνώπιόν του τὰ χρήματα τῶν συμπαικτῶν, μεταχειριζόμενος τὴν αὐτὴν ἐκείνην μέθοδον δι' ἧς ἄλλοι πρότερον ἀπεγύμνωσαν αὐτόν.

Ὅπως χάρις εἰς τὰ κέρδη του, εἶδομεν αὐτόν ἐκ νέου ἐμφανισθέντα ἐν μέσῳ τοῦ κόσμου, πρὸς τοῦ ὁποίου ἔτυχε θερμότητος ὑποδοχῆς.

Ἀλλ' ἐν μόλις ἔτος εἶχε παρέλθει ἀπὸ τῆς νέας

ταύτης περιόδου τοῦ βίου τοῦ Ἀνδρέου, καὶ ἐσπέραν τινὰ εἰς συμπαικτῆς πεπειραμένους διέκρινεν ἐν τῷ χαρτοπαίγνιῳ τὰ τεχνάσματα τοῦ Ἀνδρέου. Τὸ πρᾶγμα ἐκοινοποιήθη εὐθὺς, καὶ ὁ κόσμος διέγραψε ταχέως ἀπὸ τοῦ καταλόγου τῶν καλῶν ὑποκειμένων τὸ ὄνομα τοῦ κ. Ἀργυρίου. Τὸ πάντων δὲ χειρότερον εἶνε ὅτι πλὴν τῆς ἀπολεσθείσης ὑπολήψεως του εἶδε καὶ τὴν αἴθυσαν αὐτοῦ ἀπὸ τῆς ἐσπέρας ἐκείνης μείναντι ἔρημον ἐπισκεπτῶν.

* Ὁ ἥρωας ἡμῶν κατέπεσε τώρα αἰφνῶς εἰς σημεῖον ἀπίστευτον, ἀλλ' ἡ καταπτώσις του αὕτη ἦτο φυσικὴ· πρὸ ὀλίγου ἐκέρδιζε μεγάλᾳ τῷ ὄντι ποσὰ· ἀλλὰ τότε, μὴ προβλέπων τὰ μέλλοντα νὰ συμβῶσιν, ἐδαπάνᾳ αὐτὰ ἀρείδως, καὶ οὕτω σήμερον εὐρέθη αἰφνῶς ἀνευ λεπτῶν. Ἐξήγησε νὰ ἐπανορθώσῃ ἂν ὅχι τὴν ὑπολήψιν του τουλάχιστον τὴν οικονομικὴν του πτώσιν, καὶ ἔστηνε τώρα τὴν κατοικίαν του εἰς τὸ τυχὸν καταγώγιον. Ἀλλ' αἱ ἐλπίδες του ὑπῆρξαν πάντοτε ματαιαί. Ἐπὶ τέλους, εἰς ἐπακρον ὅλων, ὁ οἰκοδεσπότης τὸν ἐξέβαλε τῆς οἰκίας, κρατῶν συνεχῶς τὰ παρὰ τὰς ἀντικείμενα καὶ τὰ ἐπιπλα του διὰ τὰ καθυστεροφύμενα ἐνοίκια.

Οὐδὲν τῶν ἐν τῷ κόσμῳ μεταβάλλεται τόσον εὐκρίως ὡς ἡ τύχη τοῦ ἀνθρώπου· ἀλλ' ὁ ἀνθρώπος, ὦν λογικός, δὲν πρέπει ἐν κακῇς στιγμαῖς ν' ἀποθαρρύνηται.

Ὁ Ἰσακκιος, νομίζω, τοῦ Βυζαντίου, ἀπὸ βασιλέως ἠναγκάσθη, ὑπέκρινεν εἰς τὴν φορὰν τῆς τύχης, νὰ γίνῃ ψαλκτής εἰς ἐκκλησίαν. Καὶ ὁ ἥρωας ἡμῶν, μέινας τώρα χωρὶς λεπτῶν, χωρὶς ὑπολήψιν, καὶ χωρὶς στέγην, ἐστερημένος δὲ ἀπ' ἐτέρου πᾶσης γνώσεως καὶ μὴ γνωρίζων κανὲν ἐπαγγελματι, εἶχε πλέον νὰ καμῇ. Ἐπὶ τῇ ἐρωτήσεται αὐτὴ τοῦ «τί νὰ καμῇ» ἦν ὑπέβαλεν εἰς ἑαυτόν, ἐσκέρθη κατ' ἀρχὰς νὰ κρεμασθῇ. Ἐπειτα ὁμοῦς σκεφθεὶς συνεπότερον, ἀπεφασίσε ν' ἀσπασθῇ τὸ μόνον ἐπαγγελματι τὸ ὅποιον ἀπέμενε δι' αὐτόν καὶ τὸ ἠσπασθῇ πραγματικῶς, προσκολληθεὶς εἰς τὴν ὑπηρεσίαν ἐκλεκτοῦ τινος τῆς πόλεως κερναίου. Οὗτινος ἄλλοτε ὑπῆρξεν εἰς τῶν καλλιτέρων πελατῶν. Ἀλλ' ἐὼν ἔγεινεν ὑπηρετῆς κερναίου, ἐλπίζει ὁμοῦς παντοτε διὰ τὸ μέλλον βελτίωσιν τῆς κακῆς τύχης ἧτις τὸν εὔρε.

Καὶ τώρα, ἐσπέραν τινὰ, ἐν ὥρᾳ προκειχωρημένη καθ' ἣν τὸ κερναεῖον τοῦτο μένει κανὲν κόσμου καὶ ὁ Ἀνδρέας δὲν ἀπασχολεῖται ὑπὸ τῆς ὑπηρεσίας του, θύνασθε νὰ καλέσῃτε κατὰ μέρος αὐτόν, ὅστις κατόπιν μικρᾶς ἐκ μέρους ἡμῶν παρακλητικῆς, θὰ σῶς διηγῇ τὴν λεπτομερῶς μετὰ τὴν παντοτε σκωπτικὴν, καταβεβλημένην καὶ εὐθυμῶν αὐτοῦ ὕψιν, τὴν ἱστορίαν του, ἀπαράλλακτα ὡς εἶδετε αὐτὴν ἀνωτέρω.

K. I. H.

Μεταξὺ τῶν μικροβιωτέρων ἀνθρώπων δυνάμεθα νὰ συγκαταλέξωμεν καὶ τοὺς ἀρχαίους ἡμῶν φιλοσόφους. Ὁ Ζήνων ἔζησεν 102 ἔτη. Ὁ Δημόκριτος 104. Ὁ Διογένης 90. Ὁ Ἰπποκράτης 99. Ὁ Ἰσοκράτης 98. Ὁ Πλάτων 82. Ὁ Γοργίας 107. Ὁ δὲ Αὔγουστος, ὅστις διήνυσσε βίον τοσοῦτον περιπετειώδη, ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 75 ἐτῶν.

